

Реферат на тему: "Життєвий і творчий шлях Габріеля Гарсія Маркеса"

Габріель Гарсія Маркес

Реферат на тему:

на тему:

Життєвий і творчий шлях Габріеля Гарсія Маркеса

Лауреат Нобелівської премії 1982 р. Габріель Гарсія Маркес народився 6 березня 1928 р. в місцевості Аракатаку (Колумбія). Дитячі роки Габріеля минули в домі бабусі й дідуса. Виховувала хлопчика його бабуся Транкіліна, що берегла в своїй пам'яті багато казок та аракатаських повір'їв. Вона є прообразом Урсули Буендіа зі "Ста років самотності": померла вона, як і Урсула, вже в глибокій старості, осліпнувши й втративши здоровий глузд. Першим учителем майбутнього письменника був його дідусь Ніколас. Ветеран війни, він багато розповідав про історію рідного краю, про битви, учасником яких був, розвивав допитливість внука. Після смерті дідуса Габріель живе і вчиться в єзуїтській гімназії міста Сіпакіра. Від холодного і чужого міста хлопчик рятувався захопленням читанням пригодницьких романів. У старших класах почав писати вірші, які публікував під псевдонімом Габіто.

Гарсія Маркес 1946 р. вступив на юридичний факультет Боготського університету. Незабаром університет було зачинено, і Маркес переїхав до Картахени, де розпочав заняття журналістикою. На той час він уже був автором декількох оповідань. Перше з них вийшло в світ 1947 р.

Працюючи в Картахені репортером (1948-1952), письменник-початківець вів щоденну хроніку місцевих подій. Ця робота навчила його згодом послуговуватись у своєму "магічному реалізмі" газетно-конкретною хронікою, реалістичними деталями. У Картахені Гарсія Маркес створив повість "Опале листя" (1951), дія якої відбувається у вигаданому містечку Макондо, дуже схожому на реальну Аракатаку.

"Опале листя" отримало негативні відгуки критики й преси. Це дещо підірвало віру Гарсії Маркеса в свої письменницькі можливості, 1954 р. він переїжджає до Боготи, де розпочинає співпрацю з газетою "Ель Еспектадор" як репортер. Працюючи в столичному виданні, Маркес занурюється в політичне життя Колумбії. В періодиці з'являється декілька оповідань письменника, серед яких особливу увагу привернув "День після суботи". "Ель Еспектадор" призначає Маркеса власним кореспондентом у Європі.

У Римі, де Гарсія Маркес був декілька місяців, він зумів поєднати кореспондентську роботу із заняттями на режисерських курсах. Газета була заборонена через її ліберальне спрямування — Маркес втратив роботу. Тоді він вирішив повернутися до творчої діяльності і в Парижі почав працювати над новим романом "Лиха година". В

основі твору лежала цілком реальна подія з життя сучасної Колумбії, але вона знову обростала магічним, міфологічним, казковим, яке письменник свято беріг у своїй пам'яті. Рукопис цього твору Маркес не закінчив, бо його творчий задум переорієнтувався на долю старого полковника, який щодня ходить на пошту, щоб отримати обіцяну пенсію, якої нема довго— аж до нескінченності. Герой змагається з самотністю до останніх сил і це найбільше зацікавило митця. Так народилась повість "Полковникові ніхто не пише", яка була написана 1956 р., але ще одинадцять разів переписувалась автором, щоб бути опублікованою 1961 р. Маркес досяг великого успіху, бо невеликий твір був настільки психологічно насиченим, що не мав собі рівних не лише в колумбійській, а й у всій латиноамериканській прозі.

З 1961 р. Гарсія Маркес мешкає в Мексиці, де завершує роман "Лиха година" (вийшов у Мехіко 1966 р.). У цьому творі митець втілює глибоко гуманістичні ідеали, протестуючи проти всевладдя і засилля зла, яке гальмує у людях природні високі почуття і сприяє розвитку низьких і ганебних інстинктів. Уже традиційна для Маркеса тема самотності набуває в романі нового розвитку, проектуючись на насилля. Насилля тлумачиться автором як основне джерело людської самотності. Але цей твір не мав великого успіху, як і збірка оповідань "Похорон Великої Мами" (1962). Проте письменник продовжує заселяти магікою й реальністю створений ним художній світ.

Гарсія Маркес часто бував змушеним заробляти на прожиття, тому й редагував два невисокоякісні журнали, підробляв як кіносценарист. Хоча кіно допомагає письменникові вийти з творчої кризи. Довге мовчання, упродовж якого митець виношував свій потаємний задум, дало плід 1965 р.: це був роман "Сто років самотності", який вийшов 1967 р. в Буенос-Айресі. Перше видання розійшлося за декілька днів, те ж саме відбулось і з наступними. Книга перекладена всіма основними мовами, нагороджена різними міжнародними преміями, стала предметом багатьох досліджень.

Після написання цього роману, який багато дослідників вважають основним у творчості письменника, Гарсія Маркес не зраджує собі: магічне у його нових оповіданнях ("Найкрасивіший у світі, що потонув", "Остання подорож корабля-привида" та ін.) невіддільне від буденного, фантастичні події розвиваються за законами життєвої логіки. Романіст доходить творчого висновку про те, що насилля нівечить не лише тіло, а й душу людини. Ця думка буде найяскравіше втіленою в "Осені патріарха".

Вересень 1973 р. багато змінив у житті Гарсії Маркеса. Реакція в Чилі скинула уряд Народної єдності. Трагедія народу спонукала письменника до участі у визвольній боротьбі. Водночас він напружено працює над "Осінню патріарха" (роман був опублікований 1975 р.). Внутрішнім зв'язком між романами "Сто років самотності" та "Осіннь патріарха" керує "магічний реалізм" митця, а також спадкоємність деяких сюжетних мотивів. Проте тема жорстокої особистості тирана стає в останньому творі провідною, якщо в попередньому мала допоміжний характер.

Роман "Осіннь патріарха" невдовзі після опублікування завоював широке визнання в Латинській Америці та за її межами. Після цієї книги, яку сам автор вважав головною в

своїй творчості, Гарсія Маркес довго нічого не пише. Лише 1981 р. з'являється невеликий роман "Хроніка однієї смерті, про яку всі знали заздалегідь", який письменник свідомо орієнтував на широке читацьке коло, переслідуючи мету створити справді народну книгу, зробити виклик масовій культурі. Перед нами історія одного вбивства, скоєного в роки юності письменника в його рідному місті. Цю історію автор воскрешає через 30 років зі свідчень учасників, очевидців і з власних спогадів. Гарсія Маркес уперше в цьому творі виступає під своїм іменем як оповідач і як дійова особа, щоб детально дослідити й розкрити психологію натовпу, з ласки якого коїться злочин.

Роман "Кохання під час чуми" (1985) поетизує вищі вартості людини, втілює думку про те, що справжнє кохання здатне перемогти навіть час. Останній роман письменника "Генерал в лабіринті" (1989) знову повертає читача до теми диктатора, котра об'єднує всю латиноамериканську прозу ХХст.